

Вперше вивчати та висвітлювати в науковій літературі ці проблеми почали І.П.Павлов у тридцятих роках минулого століття, а потім продовжила Е.П. Кокоріна в 1986 році та цілий ряд українських вчених. Основні фізіологічні процеси нервової системи – збудження та гальмування формують індивідуальні відмінності поведінки. Провівши дослідження, І. П. Павлов дійшов висновку, що індивідуальність поведінки залежить від сили, рухливості і врівноваженості нервових процесів. Адже вони є такими якостями, що забезпечують пристосування до зовнішнього середовища [1].

Сила коркових процесів – спроможність нервових клітин реагувати певним чином на дію ефективних подразників із навколишнього середовища. Враховуючи ці три показники І. П. Павлов створив свою фізіологічну класифікацію типів ВНД тварин і людини [2] та класифікував таким чином:

I. Сильний врівноважений рухливий (СВР) – сангвінік. Притаманні сильні й рухливі процеси збудження і гальмування. Є найбільш адаптивним із усіх типів до умов навколишнього середовища; II. Сильний врівноважений інертний (СВІ) – флегматик – характеризується сильними процесами збудження й гальмування, але рухливість їх проявляється недостатньо; III. Сильний неуврівноважений (СН) – холерик. Збудження домінує над гальмуванням. IV. Слабкий (С), меланхолік. Збудження і гальмування у нього відрізняються слабкістю та погано пристосовується до умов життя.

Досліди з вивчення успадкування ознак стресостійкості тварин різних видів показали що від типу ВНД значною мірою залежить обмін речовин та продуктивність тварин [3].

Метою роботи було встановити вплив типологічних особливостей вищої нервової діяльності на обмін вуглеводів у організмі свиней за дії технологічного стресу. Вивчити можливість пристосування до мінливих умов існування, та за рахунок яких властивостей тваринного організму, і яка роль змін нейрогуморальної регуляції процесів в організмі як вони проявляються у певних адаптаційних перебудовах і залежить від сили, врівноваженості та рухливості нервових процесів.

Результати дослідження. У результаті проведених досліджень встановлено, що у свиней СВР типу найменші коливання вмісту глюкози були встановлені навіть за впливу технологічного подразника. Найсуттєвіші зміни відбуваються у тварин сильного неуврівноваженого та слабого типу ВНД за впливу технологічного подразника.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Головацький І. Д., Третевич В. І. Розміщення і характеристика моносахаридів крові людини, деяких видів тварин і птиці. Доповіді АН УРСР. № 3, 1956.
2. Величко С. В., Кладнищкая Л. В. Влияние низкой температуры на показатели иммунного статуса организма свиней разных типов высшей нервной деятельности. Современные тенденции и технологические инновации в свиноводстве, Матер. XIX Междунар. конф., Горки. Беларусь: БГСХА, 2012. С. 267–271.
3. Галас В.Л., Колотницький А.Г. Біохімічний і біотехнологічний словник. Львів, 2005. 498 с.

СЕКЦІЯ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕПРОДУКТОЛОГІЇ ТВАРИН

УДК 619:616.65-002:636.7

АНОШКІН В.Г., магістрант

Науковий керівник – **ЛОТОЦЬКИЙ В.В.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ВИЗНАЧЕННЯ ПОШИРЕНOSTІ ПРОСТАТИТУ У ПСІВ

Визначено поширеність патологій передміхурової залози у псів. Встановлено, що найпоширенішими патологіями у псів виявилися простатит – 40,8 %, та гіперплазія передміхурової залози – 34,9 %.

Ключові слова: собаки простатит, гіперплазія простати.

Актуальність виявлення і лікування хвороб передміхурової залози у ветеринарній медицині зростає все більше – пропорційно розвитку собаківництва та можливостям діагностики.

Проблеми сучасної урології та андрології у ветеринарній медицині є патології передміхурової залози, які посідають досить вагоме місце. Ця проблема всебічно вивчається вже протягом довгого часу і сьогодні є достатньо матеріалу, який стосується різних методів діагностики та лікування захворювань простати у псів.

Відповідно до класифікації захворювань передміхурової залози собак, вона включає в себе: доброякісну гіперплазію простати, гострий і хронічний простатит, абсцес простати, кістозне переродження простати, пухлини передміхурової залози.

За даними більшості вчених, що займаються питаннями класифікації і аналізом поширеності захворювань передміхурової залози серед собак, частота виникнення даних захворювань безпосередньо залежить від віку і статеві активності. Всі ці захворювання зустрічаються у некастрованих псів, при цьому абсолютна більшість з них жодного разу не використовувалися у відтворенні і не мали жодної в'язки. Найбільш схильними до захворювань простати є тварини в 6–8 річного віку [1]. Серед захворювань цієї групи найбільш часто діагностували доброякісна гіперплазія простати (59%), на другому місці хронічний простатит (12%) і на третьому-кіста передміхурової залози (10%). Гострий простатит зустрічався у 3–8% хворих тварин [2, 3].

Зважаючи на це метою роботи було визначення поширеності простатиту у псів в умовах ветеринарної клініки АЛББА

Матеріалом для дослідження були 349 собак, які надходили у ветеринарну клініку АЛББА зооцентр м. Боярки. Для визначення поширеності хвороб простати у тварин було проведено аналіз журналу реєстрації хворих тварин за 2019 рік. Так, за результатами проведених досліджень було встановлено, що із загалу незаразних хвороб собак андрологічна патологія реєструвалась у 49, що складає 14,0 %.

Поряд з цим встановлено (табл. 1), що із загальної кількості андрологічних хвороб собак найчастіше зустрічався простатит – 40,8 %. Також слід зазначити, що гіперплазія передміхурової залози реєструвалась у 17 собак, що склало 34,9 %. Значно рідше спостерігалися орхіти – 12,0 %, травми статевих органів – 4,2 %, крипторхізм – 4,2 % та новоутворення простати – 4,2.

Таблиця 1 – Поширеність хвороб статевих органів у псів

Показник	n	%
Простатит	20	40,8
Гіперплазія простати	17	34,6
Запалення сямників	6	12,0
Травми статевих органів	2	4,2
Крипторхізм	2	4,2
Новоутворення простати	2	4,2
Всього	49	100

Відомо, що розвиток запальних процесів передміхурової залози у собак напряму залежить від віку, гормонального фону та використання тварин у відтворення. Тому нами встановлена наступна закономірність. Простатит реєстрували лише у некастрованих псів. У тварин у яких не реєстрували жодної в'язки захворюваність на простатит зростала на 10,2 % і як правило це були тварини 7 – 9 річного віку.

Таким чином в структурі незаразних хвороб собак андрологічна патологія складає 14,0 %, серед якої найчастіше реєструється простатит 40,8 %. А тому зважаючи на досить значне поширення запальних процесів передміхурової залози виникає нагальна необхідність в удосконаленні та методів діагностики та лікування даної патології

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Сыч Л.Ф. Фармакотерапия хронического простатита у собак: дис. ... канд. биологических наук: 06.02.01. Ставропольский государственный аграрный университет. Ставрополь, 2017. 123 с.
2. Кудашаева Е.Е. Комплексное лечение собак при заболеваниях предстательной железы: автореф. дис. на соискание уч. степени канд. вет. наук: 16.00.05. Санкт-Петербург. 2006. 21 с.
3. Smith. J. Canine prostatic disease: a review of anatomy, pathology, diagnosis, and treatment. Theriogenology. 2008. N 70. 83 p.